

Hüsrev Hatemi: Gece Frankenstein oluyordum, sabah asistan Hasan Bey!

Röportaj: Ömer Çakkal

Bir gazeteci için herhalde dünyanın en keyifli işlerinden biridir Hatemi Biraderlerden biriyle röportaj yapmak. Hukuk profesörü Hüseyin Hatemi için de, iç hastalıkları profesörü Hüsrev Hatemi için de geçerli bu durum.

Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nden emekli olduğu 2006 yılından beri Alman

Hastanesi'nde hastalarını muayene etmeye eden 69 yaşındaki iç hastalıkları duayeni Hüsrev Hatemi ile sıcak bir Cumartesi öğleden sonrasında odasında buluştuk.

Ayağa kalkıp koluma girdi ve yemek yiyeceğimiz üst kattaki restorana ulaşmaya kadar beklediğim sıcak sorularla adımları, memleketimi öğrendi. Kendine özel lisanı ile tane tane konuşan Hatemi Hoca bize ayırdığı iki saatte 1950'lerden 2008 Türkiye'sine

sağlık politikalarına dair özgün fotoğraflar çekti. Özal sonrası devletin kendi hastanelerine 'üvey evlat' muamelesi yapmaya başladığını söyleyen Hatemi, 'Hekim sayısı yetersiz tartışmalarına' 'Yetersiz değil, dağıtım dengesi' sözleri ile sigara yasağına ise 'Ya alkol' çıkışı ile açılım getirdi. 'Ortadoğu ve Balkanların en ukala hastalarının Türkiye'de olduğunu' savunan Hatemi'nin meslektaşları için de sert eleştirileri de vardı. Röportajın

son bölümünde 'Şair Hüsrev Hatemi' üzerine notlar da bulacaksınız.

Aids ve kanser gibi çözümünü aranan kitle hastalıkları, dünya toplumlarını tehdit etmeyi sürdürüyor. Öte yandan son 50 yılda sağlıkta büyük ilerlemeler var. Hatta sağlık için 20'inci yüzyılın en fazla büyüyen ve gelişen sektörü deniyor. Dünya toplumu olarak sağlıkta neredeyiz?

Evvela Türkiye'den bakacak olursak eğitim ve bilim düzeyi bakımından çok kötü yerlerde değiliz. Teorik tıp eğitimimiz oldukça iyi, pratik tıp eğitim olarak bazı ülkelere göre çok iyi, bazılarına göre çok kötüyüz. Demek ki ortayız. Halk sağlığı hizmetleri bakımından da çok kötü yerlerde değiliz. Hele de ne devirler atlattığımızı düşünenecek olursak. "Karadeniz kıyılarında bir cevelan ve acıklı dertlerimiz" Bu, 1922 yılında İstanbul Tıp Mecmuası'nda çıkan bir makale. Yazarı abartmıyorsa, "Kastamonu'dan Samsun'a kadar yapılan bir yolculukta yolda gördüğü 10 kişinin 8'i hastaydı. 4'ü sıtmaysa, 2'si tüberküloz, daha fenası da ikisi frengi idi" diyor. Ben ilkokula giderken, 50'li yıllarda sıtma yavaş yavaş azalıyor, halk tüberkülozdan kırılıyordu. O zamanlar henüz kanserden bahsedilmezdi. Verem korkunç bir hastalıktı. Romanlar vereme dayanırdı ki 19'inci yüzyıldan beri öyleydi

zaten. Şimdi o günleri hatırlayınca söylemek gerekir ki, halk sağlığı bakımından Türkiye iyi günlerini yaşıyor. Tabi veremin azalmasında ilaçlar ana rolü oynadı. Ama sıtmanın azaltılmasında sıtma ile mücadele önemli rol oynadı.

Bilhassa son 10 yıla bakacak olursak özel hastanelerin nitelik ve nicelik itibarıyla büyüdüğünü, büyük grup hastanelerinin açıldığını, hükümetin de sağlıkta özelleştirme noktasında istekli olduğunu görüyoruz. Sağlık sektöründeki değişiklikleri siz nasıl yorumluyorsunuz?

Türkiye'de sağlık sektöründe öteki sektörlerden biraz daha fazla olarak devletçi bir yapı vardı. Belki de gerekliydi bu. Bazı problemlerin özel sektör eliyle halledilemeyeceği, daha Osmanlı zamanından belliydi. Abdülhamit döneminde açılan devlet hastaneleri bu politikanın işaretidir. Abdülmecit ve Abdülaziz'in pek hastane açılışı yoktur. Daha önce yapılanları saymazsak yeni anlayışlı ilk devlet hastanesini Abdülhamit açmıştır. Şişli Etfal Hastanesi'ni kurmuştur. Cumhuriyet'te yeni bir devlet kurulmadı, devlet devam etti. Yeni Cumhuriyet'in sağlık politikası da aynen devam etti. Halkın gözünde hastalıklara deva devletten beklendi. Ta ki 80'lere kadar. 80'de iş rayından çıktı. Oysa o zaman şöyle

bir soğukkanlı ayırım yapılabilirdi: Özel hastaneler daha rahat, daha göze hoş gelen, ferahlık veren şartlarda yatmak olmalıydı. Bu da insanların bir hakkı. Kimi kolonya sürer, kimi en pahalı parfüm. Ama kolonyayı berbat etmek gerekmezdi.

Kolonya nasıl berbat edildi? 80'den sonra tam olarak ne oldu?

80'li yıllardan sonra Türkiye, devlet hastaneleri gözden düşürücü ihmalle-re göz yuman bir memleket oldu. Özel hastaneler daha 'cici yerler' ilan edildi. Özel hastanelerin ciciğine bir diyeceğimiz yok ama bunun için devlet hastaneleri gözden düşürülmeme-liydi. Devlet 80'den sonra kendi hastanelerine 'üvey evlat' gibi bakmaya başladı. Hani bazı kırsal babalar, mütevazı şartlarla okuttuğu oğlunu, komşunun Robert Koleje giden oğlu ile mukayese edip 'Bak eşek kafalı, sen bir şey olamadın' der ya; tıpkı böyle devlet de 80'den sonra kırsal devlet oldu ve kendi çocuklarının ensesine tokat atmaya başladı. Sonra da kendisinin desteklediği ve gene aynı milli gelirden pay alan özellere 'Bak ne beyefendi çocuk' demeye başladı. Bu Özal'la başladı; şimdi de devam ediyor. Şimdi ki hükümetimiz de özel hastanelere beyefendi gibi bakıyor, kendi çocuklarının ensesine tokat atıyor. Türkiye'nin milli gelirinden, eğitim kurumlarından faydalanarak kurulmuş özel hastanelerin başımızın üstünde yeri var. Ben onları kötüleyelim demiyorum. Ama belirli bir standardı devlet hastanelerimizde de sürdürmek, bunu yaparken de kendi mensuplarını azarlamamak gerekirdi.

Sağlıkta özelleştirme tüm dünyanın tartıştığı bir olay. Sizin bu konuda tarafınız neresi?

Ben oldukça devletçiyim. Yani sağlık hedefine gidilecekse halkın da devlet havayollarını seçme hakkı olmalı. Yoksa birini uçuramaz durumda bırakıp sonra da 'Çeşitli özel havayolları şirketleri ile sağlığa doğru yolculuk yapmak zorundasınız' denmemeliydi. Devletin havayolları da sağlığa uçurmalı, o da lüks olmayan ama aynı standartlarda sağlık hizmetleri verebilmeliydi. Devletin kendi hastanelerini güçlendirmek yerine, önce fakir halkı özel hastanelerine yönlendirip ardından da bunları sübvansetmesini, kaynaklarını bunun için kullanmasını doğru bulmuyorum. Özel teşebbüsü elbette sınırlamayalım ama bunu kendi sermayesine, kendi gücüne güvenenler açsın; müşterileri de daha tuzu kuru, daha üst tabaka olsun. Devlet, kaynaklarını kendi hastaneleri için kullanmalı. Özel hastaneleri bu kadar teşvik edip 'Ne varsa onlarda var' havasına lüzum yok.

Hüsrev Hatemi

Bakin hekim sayısı yeterli, dağılımında dengesizlik var. Duyduğuma göre Çınarcık, Yalova, Silivri'de 4 pratisyen örneğin 'ikimiz Çarşamba, ikimiz Cuma' diye günleri bölüşüyorlarmış. İstanbul ve İzmir'de bu rezaletler yaşanırken, hekimlerin gitmek istemedikleri Diyarbakır'da, Urfa'da 75 hastaya 1 doktor aynı gün bakıyor.

Hekim sayısı yetersiz değil, dağılımı dengesiz!

Sağlık üzerine düşünen beyinler arasında 'özel hastanelerin artmasıyla birlikte hastalığın adeta bir 'mal' haline gelmesi' ile ilgili bir tartışma da var. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz? Özel sektörün sağlık alanında daha etkili ve artan miktarda yer alması, insani bir erozyona yol açabilir mi?

'Daha çok devletçiyim' demem, sırf bu soruya cevabımın olumlu olmasından dolayıdır. Bende ilk jeton düşmesi şöyle oldu: 1990 yılıydı. Bir Ortadoğulu öğrencim parasızlıktan ötürü İstanbul'un banliyölerinden birinde, galiba Gaziosmanpaşa'da görev yapmaya başlamış. Bana bir gün gelip dedi ki, 'Hocam biz sizden hep etik davranmayı öğrendik. Ama ben bir firincinin kurduğu bir poliklinikte çalışmak zorunda kaldım.' İşte o dönem öğrendim ki, doktor kökenli olmayanlar da hastane açmaya başlamışlar. Düşünebiliyor musunuz, bu firinci her sabah doktorları tek sıra hizaya dizip, önce kendini beğenen, kendini tatmin eden bir konuşma yapıyor. Diyor ki, 'Ben anamı Fatih'te devletin sağlık kuruluşuna götürürdüm. Bekletirlerdi, sonra dedim ki 'Ulan, senin de artık paran var. Aç bir poliklinik. Bu seni inlelen doktorları emrinde çalıştır' dedim." Ardından devam ediyor: "Siz bir hemogram ezberlemişsiniz. Bununla hastane mi döner? Biz sizin maaşınızı nasıl vereceğiz!" İşte bunu öğrendiğim gün sağlıkta özelleştirmenin yanlış noktalara gideceğini anlamıştım. Bugün başınız ağrıyor, özel hastanede size serum veriyorlar. Oysa serum yalnızca su kaybında verilir. Ağrısı olana serum takıyorlar. Yahu ağrısı

olana ya hap verir ya da iğne vurursunuz. Serum da ne oluyor? İşte 'şişirilmiş fatura' oluyor.

Ülkemizde hekim sayısının yetersiz olduğu tartışmaları hakkında sizin görüşünüz nedir? Buradan yola çıkarak sözü yabancı hekim meselesine getirmek isterim. Yasa, Ahmet Necdet Sezer zamanında meclise geri gönderilmişti. Ortaasya, Azerbaycan ve Afrika'dan düşük standartlı eğitim ve tecrübelerden yetişen doktorların ülkemize gelecek olması gibi bir handikap var.

Bana göre ülkemizde hekim sayısı yetersiz değil. Yeni tıp fakülteleri açmaya da gerek yok. Yabancı doktor meselesine gelince çok iyi seçim kriterleri koyarsak bu neden olmasın. 'Benim elimde biyoenerji var' diyen birçok Gürcü ve Azeri doktor var. Getireceğimiz doktorlar, bu uçuk doktorlar olmamalı. Ciddi bir süzgeçten geçirilmeli.

Hocam siz 'Hekim sayısı yeterli' diyorsunuz ama devlet hastanelerinde görev yapan doktorlar, 'Ben günde 100 hasta muayenesine yetişemiyorum' diyorlar.

Bakin hekim sayısı yeterli, dağılımında dengesizlik var. Duyduğuma göre Çınarcık, Yalova, Silivri gibi bazı merkezlerdeki sağlık kurumlarında 4 pratisyen örneğin 'ikimiz Çarşamba, ikimiz Cuma' diye günleri bölüşüyorlarmış. İstanbul ve İzmir'de bu rezaletler yaşanırken, hekimlerin gitmek isteme-

dikleri Diyarbakır'da, Urfa'da 75 hastaya 1 doktor aynı gün bakıyor.

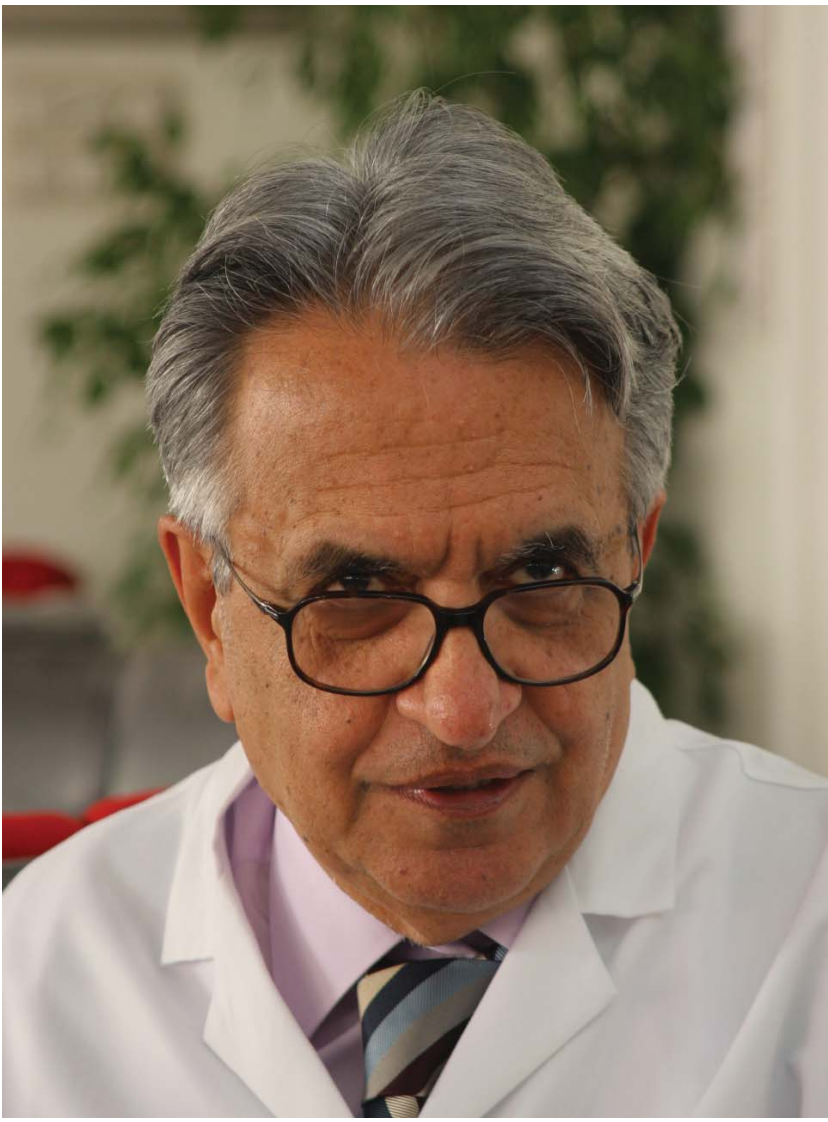
Zorla mı göndermek lazım?

Hayır, zorla değil. Cazip kentlerdeki maaşları biraz düşürüp Doğu kentlerinde maaşları büyük ölçüde yükseltirsek bizzat istekli olacaktırlar. Örneğin Urfa'ya giden hekimin vergisi de düşürülürse sorun çözülür.

Ortadoğu ve Balkanların en ukala hastaları bizde!

Ülkemizde hastaların hastalıklar ve sağlık sistemine üzerine bilgi sahibi olduğunu düşünüyor musunuz? Bir doktor olarak hastalarınız üzerinde izlenimleriniz nasıl?

Avrupa, Balkanlar ve hatta Ortadoğu'nun en ukala hastaları Türkiye'de. Bizde ya hekimden korkulur. Bu gereksizdir. Yıllarca hakkı olan bir soruyu dahi hekime yöneltemeyen halkımız, hep vur deyince öldürmek bir Türk özelliği olduğu için şimdi internette ne okuduysa ertesi gün doktordan aynı şeyi duymak istiyor. İsa'yı çarmıha gerilmesine içerleyen Yeniçeri ağasının gördüğü her Yahudi'nin ensesine bir tokat patlatması vardır ya hani, bizim hasta da gelip 'Ben internette okudum, diyordu ki haşimoto. Ama siz bana troidid dediniz' diyor. Hâlbuki aynı şey. Bir de adının önünde bir titr olan kimyacıların, ziaad mühendislerinin ekrana çıkıp 'Bu elimde gördüğünüz dereotu kansere birebir-

dir' diye yumurtlamalarını izleyen bir memleket haline geldik. Bunu izleyen vatandaş da bize gelip 'Dereotu yemem nasıl olur' demeye başlıyor.

Bilhassa devlet hastanelerinde doktor-hasta ilişkisi, 'tanrı-kul' ilişkisine benzetiliyor. Buna katılıyor musunuz; doğrusu bu hastalıklı bir durum değil mi?

O eskidendi. Dediğiniz, 1970 ortalarına kadar böyleydi. Eski doktorlar halkı korkutmuş, kendilerini bir üst kata yerleştirmişlerdi. Bu söylediğiniz 'tanrısal hekimler', 1920'ye kadar doğanlardı. 1920'den sonra doğan hekimler o 'tanrısal doktorlar'ın yanında ancak meleklik yapmış hekimlerdi. Melekler de şimdi çok ihtiyarladılar, benim yanıma geldiler. Şimdi doktorların kendilerini yüksek gördüklerine dair bir tez, bir şehir efsanesidir. Şimdi ki doktorcular kendilerini yüksekte görmüyorlar. Yaşamaya çalışıyorlar, öldürülüyorlar. Dayak diyen doktor tanrı mı? Öldürülen doktor tanrı mı? Bunlar şehir efsanesi.

Tıpta beyin göçü ülkemizin kadim problemlerinden. Türkiye, bu noktada halen bir kriz içinde mi? Önemli öğrencilerini halen kaybediyor mu?

Türkiye'yi seven kalıyor. Kalanlar içinde beyinleri, göçenler kadar yüksek olan şahıslar var. Kalanlar bize yeter. Göçmek isteyen beyinden bize zaten

hayır yok.

Aile hekimliği meselesi hakkında düşünceleriniz neler?

Mutlaka memleketimize katkı yapacaktır. Bizim GP'lerimiz pratisyen olmamalı, aile hekimi olmalı. Bunun için uygun pratisyenlerimiz var. 1970'den sonra doğan hekimlere mecburi olarak aile hekimliği eğitimi verilmeli. Öncekiler de isteklerine bağlı olarak aile hekimi olabilmeli.

Uzmanlık alanlarınızdan biri olan diyabet, Türk insanının kadim hastalıklarından biri. Şeker hastalığı noktasında ülkemizdeki tabloda genel iyileşme söz konusu mu?

Tip-2 diyabet sadece ülkemizde değil halen tüm dünyada insanların en önemli sorunu. 40 yaşından sonra bizde 100 vatandaşın 7'si diyabet olur. İnsanlar daha uzun yaşadıkça bu oran giderek de artacak. Diyabetiklerin çocukları oluyor ve onlar da diyabet riski taşıyorlar.

Sigaraya lafım yok, ama ya alkol?

Eskiler için kullanılan güçlü, sağlıklı insan anlamında 'eski toprak' deyimi var. Yeni nesil sağlığını, gücünü ve formunu ne oldu da kaybetti?

Eski toprak, eski imalatın iyi oluşundan değil. Çürük patlıcanları kırağı

yaktı, onlar öldüler. Kalan acı patlıcanlara hastalık işlemediği için onlara bir şey olmuyor! (Kahkahalar) Antibiyotik bulunmuş olmasaydı belki sizinle ben öbür dünyada birbirimizle röportaj yapıyor olacaktık. Ama bakın yaşıyoruz halen.

Yediğimiz besinlerin, havanın, suyun hiç etkisi yok mu?

Onlar da var tabii ama önce patlıcanın türü önemli! Şimdi acı patlıcanlarımız bile hasta. Çünkü sular kirli, balıklar civalı.

Yeni sigara yasağı hakkında ne düşünüyorsunuz?

Hükümete bir sözüm yok. Onu ayırıyorum. Ama ben bu yasağı daha tam olarak çözmüş değilim. Bir hınzırlık olduğunu hissediyorum. Şarap daha güzel görünüyor. Hem daha zarif, ince belli bir bardağa tin tin tin ne güzel müzik gibi akıyor. Uyuşturucu daha güzel görünmeye başlıyor. Koku ve dumanı olmadan bir köşede kullanılabiliyor. Sigara, bağımlılığın ucuz bir tesellisi idi. Birçok kişi sigaranın dumanlarını seyrederek esrara gitmiyordu. Daha çoğu kendisini 'Sigaranın dumanı / Yoktur yarin imanı' mısraları ile avutuyordu. Ben gençlikten beri ayda 4-5 sigara içerim. Hoşlanıyorum meretten ama zararını da bildiğim için yüz vermedim şimdiye kadar. Bakın Doğu'da sigara içip karşılığında eriken ölen babalar sofralarında ne varsa çocukları ile paylaşırlar. Oysa Trakya ve Ege'de akşam yorgunluğuyla kendisini meyhaneye atan bir baba, rakı içmeye başlamadan önce karaciğeri daha az zarar görsün diye ızgara götürür. O sırada fakir ailesi evinde ıspanak, soğana talim ediyor. Gece yarısı eve gittiğinde ise önce karısını, ardından çocuklarını dövmekten yatağa girmiyor. Demek ki sigara bağımlıları 'Batsın bu dünya diyen' romantik, ümitsiz, erken ölen insanlardı. 'Ne yaptığımı bilmiyordum' diyerek çocukları ile enest yapanlar değillerdi. Keşke duymasaydım, o bölgelerden öğrencilerim bunları anlatıyorlar bana. Bunları şunun için söylüyorum: Sigaraya çok yüklenenler alkole gelince bir şey yapmıyorlar. Alkol Fransa'yı sirozdandan kıldı geçirdi. Şarapçılık doktorlar arasında bile çok yaygın. Evren devrinde yapılan turizm reklâmları ile 'Rakı bardaklarında mutluluğu bulmalı / Ne güzel Antalya'da mutlu bir Hollandalı' diyerek devlet çapaçalı bir hale getirildi. Hükümet içkiyi de sınırılıyor, ona lafım yok. Ama ilerici denen grup sigaranın belini kırarken, şarabın kadehe dolmasını şıkır şıkır, müzik gibi izliyor.

Hocam; ötenazi, sağlık konusunda bizim her röportajda gündeme getirdiğimiz bir konu. Ötenazi bir insan hakkı mıdır? Bu noktada sizin düşünceleriniz neler?

Bir kere pasif ile aktif olanı için alfabe-si sayıp ayıracağız. Doktorun öldürücü madde vermesine aktif ötenazi denir. Bu şimdi de, gelecekte de düşünülmemelidir. Pasif ötenazi insan hakkıdır. Bu fişi çekmektir. Tedavisi gerçekten mümkün olmayan hastalar için konuşuyorum. Hastanın bilinci yerinde ise ve tedavi kesin olarak mümkün değilse ötenazi istemesi durumunda bu uygulanmalıdır. Yok, bilinci yerinde değilse, bu bir insan hakkı değildir, bir adli tıp uygulamasıdır. Bir sağlık ve hukukçular raporu ve varislerinin ortak karar verilir.

Hastasına 'mal' olarak bakan doktorların sayısı çok arttı!

Türk toplumu Müslüman bir toplum ve İslamiyet'te hem yaşamda, hem ölüm sonrasında sevap kavramı çok önemli ama organ nakline pek sıcak bakmıyoruz. Diyanet de bu konuda olumlu fetvalar veriyor ama organ bekleyen çok sayıda hasta var. Bu konuda neler söylersiniz?

Müslümanlıkla organ bağışlaması günah değildir, tersine sevaptır. Bu konuda bazı Drakula'lar var. Bunlar, 'Organ bağışlamak zinhar büyük günah'tır' diye halkı korkutuyorlar. Şöyle diyorlar: "Kimin malını kime veriyorsun, Kıyamet Günü'nde böbreğini bağışladığın adam senin böbreğinle haşrolunacak. Sen Allah'ın karşısında böbreksiz kalacaksın. Allah sana demez mi, sana benim verdiğim hediye-yi sen başkasına nasıl verirsin?" Bakar mısınız; Rahman ve Rahim olan Allah, böbreğini bağışlayıp dünyayı kurtarmakla eşdeğer saydığı hayat kurtarmayı iyi bir şey saymayacak, aksine 'Ulan sen ne haytasın' diye tokat patlatacakmış!

İnternet üzerinde yaptığım araştırmalarda eksisözlük.com'da sizin için şöyle dendiğini okudum: "Fiziksel olarak iyi etmeye çalıştığı hastalarının ruhsal durumlarını da tahlil edebilen güzel insan" cümlesiydi. Hastaların galiba en çok ihtiyacı olan şey bu olsa gerek. Burada belki hekim içi bir özelleştiri de yapmak gerekiyor. Ne dersiniz, hekimlerimiz hayatın yorgunluğunun de etkisiyle, hastalarına karşı yeterince şefkatli olamıyorlar mı?

İnsan seven bir hekim, yorgun olursa da insan seven yorgun bir hekim olur. Yapıda olmayınca eğitimle olmuyor. Hastasına tamamen mal gibi bakan

doktorların sayısı giderek de artıyor. Ben anlamıyorum nedenini de. Galiba köşeyi dönme Türkiye'sinin etkisi bu. 1980'lerden itibaren önce yüzde 20'si, şimdi 30'u, 40'ı hastasını sevmeyen doktorlar oluverdi. Pamuk ve fındık toplar gibi hasta toplayan, ama onun mali durumu ile ilgilenmeyen, moralini sormayan doktorlar kuşağı yetişiyor. Ben kaç kere kendimden 40 yaş küçük doktorların beni bu noktada tenkit ettiklerini gördüm. Hastalarıma korkutucu davranmadığım, bir test yazarken 'Bunu yaptracak paran var mı' diye sorduğum, eğer durumu zor ise bizzat testi yapacak merkezi arayıp 'Bir hasta gönderiyorum, ona yüzde 40 indirim yapın' diye pazarlığa giriştiğim için beni tenkit ettiler.

Aşık Garip ben değilim...

Hüsrev Hatemi doktorluğunun yanında şairliği ile de bilinir. Hatta bunları albüm yapıp yorumladınız da. 'Aşık Garip Coğrafyası'ndan bir bölümü birlikte okuyalım: "Kentlerin bir çoğunda uzun kavak kalmadı ki gıcırdaşın / Ama benim sol yanımda sancı baki / Anne! Ne olur ki sıram gelmiş olsun varsın / Ben ölürsem benden genci var tabi / Ama Aşık Garip değil hiçbiri. Anne! Yunus ne dediyse hep çıktı / Şeytanlar semirdi kuvvetli ordu / Zayıf kalsalar ne fark ederdi / Nasılsa onlar galip gelecekti / Şam-ı garibanda değilsek de / Muhakkak Çırağan'da değiliz anne! / Lambalar söndü, çakmağı kim yakacak / Bu uluyanlar çakal mı / Ben hırkasını giymiş bir derviş miyim / Yoksa öldüm mü anne!" Bu şiir, Hatemi Hoca'nın annesi için mi yazıldı?

Tam biyografik değildi. Ama annemin hastalanıp benim başımda beklediğim bir akşamdı o. Anneme ithaf değildi. O duygularla karşılaşarak yazmıştı. Aşık Garip'in bana uymadığı belliydi zaten. Ben evliydim, iki çocuğum vardı. Oysa Aşık Garip evlenmemiş, annesi ile oturuyordu. Ben Cerrahpaşa'da annemin başında beklerken beyaz gömlekiydim, o hırkalı ve terlikli. Yalnız, 50 yaşına gelmiş, 'Ümitlerim boş çıktı' diye ölüm yatağındaki annesine seslenen bir garip adamın hikâyesidir o. Tabi annemin hasta olmasının etkisi ile yazılmıştı. Mesela Necip Fazıl'da anne şiirleri direk adresdir. Necip Fazıl, hafif egoist bir şairimiz olduğu için böyledir. Onun şiirlerinde Yusufçuk kuşları dahi 'Necipçik, Necipçik' diye öter. (Kahkahalar)

Şairlerle bitirelim. Sanatçıların özel kişiliklerinin yanında şairlerin sanki biraz arafta duran, topluma bir başka noktadan bakan, bir hayli radikal olsa da düşünceleri de şiirleri gibi

her zaman heyecan veren insanlar olduğunu görüyoruz. İsmet Özel bunun son halkalarından biri. Şimdi sizin bu sıcak, mütevazı duruşunuz başka bir yerde duruyor ama şairlerde biraz kendini beğenmişlik yok mudur?

Şair tiyatro yapmamalı, Şair 'Ben şairim' diye kasılmamalı, kartvizitine 'şair' diye yazmamalı. Bakınız şairlerin pek çoğunda kendini beğenmişlik yoktur. Ahmet Hamdi Tanpınar'da, Yahya Kemal'de böyle bir şey yoktur. Ama Necip Fazıl'da çok vardır. Kötülemiyorum, bu bir karakter işi. Ben 90'lara kadar 'Ben gece 24'e kadar doktordum, 24'ten sonra Frankenstein gibi kulaklarım değişiyor ve şair oluyorum" derdim. (Kahkahalar) Sabah ise Haseki asistanı Hasan Bey oluyordum. Bence her şair gündüz insan, gece Frankenstein olmalı. Ama devamlı Hırt olmak isteyen şairler de var tabi.

Hasan Hüsrev Hatemi

1939 yılında İstanbul'da doğdu. Talatpaşa İlkokulu, Şişli Ortaokulu ve İstanbul Beyoğlu Atatürk Lisesi'ni ve İstanbul Tıp Fakültesi'ni (1962) bitirdi. İç Hastalıkları Uzmanı (1966), İç Hastalıkları Doçenti (1971), Endokrinoloji ve Metabolizma Hastalıkları Uzmanı (1972), İç Hastalıkları Profesörü (1978) oldu. İç Hastalıkları görevine ek olarak Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Nükleer Tıp Anabilim Dalı Başkanlığı görevini üstlendi (1982-1986). Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde İç Hastalıkları Profesörü olarak görev yapan Hatemi, emekliliğinin ardından 2006 yılından beri Alman Hastanesi'nde İç Hastalıkları ve Endokrinoloji uzmanı olarak çalışmaktadır. Hatemi, 1963 yılında üniversiteden arkadaşı Sezer Göze (Prof. Dr. Sezer Hatemi) ile evlendi. Aybike Hatemi Teubes ve İbrahim Hatemi adlarında iki çocuğu var. Aybike Hatemi sosyoloji mezunu, İbrahim Hatemi ise İç Hastalıkları uzmanı.

Yozlaşmadan Uzlaşmak (1988), Hoşça Bak Zatına (1989), Çelebi Bizi Unutma (1990) adlı 3 deneme kitabı, Eski Kentte Bir gece (1968), Akşam Gümrükçüleri (1973), Bütün Şiirler (1990) isimli 3 şiir kitabı ve Türk Aydın-Dünü Bugünü (1991) adlı bir inceleme kitabı vardır.